RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

8. september 2005 *

I de forenede sager T-295/04 — T-297/04,

Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén (ASAJA), Jaén (Spanien),

Salvador Contreras Gila, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos og Antonio Parras Rosa, Jaén,

ved avocat J. Vázquez Medina,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Balta og F. Florindo Gijón, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: spansk.

angående en påstand om annullation af artikel 1, nr. 7, i Rådets forordning (EF) nr. 864/2004 af 29. april 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 1782/2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitiks ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere og tilpasning heraf som følge af Den Tjekkiske Republiks, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse af den Europæiske Union (EUT L 161, s. 48),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne J. Azizi og E. Cremona,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

De relevante retsregler

1 Den 22. september 1966 vedtog Rådet forordning nr. 136/66/EØF om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer (EFT 1965-1966, s. 193, herefter »grundforordningen«). Ved grundforordningen er der navnlig indført en fælles markeds-

ordning for olivenolie, som er bygget op omkring et system med interventionspriser, oplagringskontrakter og støtte til produktion og forbrug.

2 Senere er de ved grundforordningen indførte ordninger blevet ændret flere gange, navnlig ved Rådets forordning (EØF) nr. 1915/87 af 2. juli 1987 (EFT L 183, s. 7), ved Rådets forordning (EF) nr. 1638/98 af 20. juli 1998 (EFT L 210, s. 32) og af Rådets forordning (EF) nr. 1513/2001 af 23. juli 2001, som ligeledes ændrer forordning nr. 1638/98, hvad angår forlængelsen af støtteordningen og strategien for olivenolie (EFT L 201, s. 4).

3 Disse ændringer, der er inspireret af principperne i den reform, der blev indledt i 1992 af den fælles landbrugspolitik, havde i det væsentlige til formål at erstatte støtteordningen for priser og produktion med en indkomststøtteordning for landmænd. Denne reform førte for nogle landbrugsprodukters vedkommende til vedtagelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 af 29. september 2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitiks ordninger for direkte støtte og fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere og om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93, (EF) nr. 1452/2001, (EF) nr. 1453/2001, (EF) nr. 1454/2001, (EF) nr. 1868/94, (EF) 1251/1999, (EF) nr. 1254/1999, (EF) nr. 1673/2000, (EØF) 2358/71 og (EF) nr. 2529/2001 (EFT L 270, s. 1).

4 For at tilpasse de fælles markedsordninger for olivenolie, tobak, humle og bomuld til reformen af den fælles landbrugspolitik vedtog Rådet desuden den 29. april 2004, forordning (EF) nr. 864/2004 om ændring af forordning nr. 1782/2003 og om tilpasning heraf som følge af Den Tjekkiske Republiks, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse af Den Europæiske Union (berigtiget version EUT L 206, s. 20).

5 Ved forordning nr. 864/2004 blev den tidligere støtteordning til produktion af olivenolie ophævet, og der blev indført en såkaldt enkeltbetalingsordning eller afkoblet støtteordning, dvs. en støtte, der ikke er knyttet til den faktisk producerede mængde olivenolie. For visse produktionskategorier er der dog på visse betingelser og inden for visse grænser opretholdt en såkaldt koblet støtteordning eller støtte knyttet til produktionen.

6 Med hensyn til olivenolie har artikel 1, nr. 7 i forordning nr. 864/2004 (herefter »den anfægtede bestemmelse«) ændret artikel 37, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1782/2003 ved at bestemme, at referencebeløbet for beregningen af den afkoblede støttes størrelse skal være »et fireårigt gennemsnit af det samlede beløb, af de betalinger, landbrugeren har modtaget i henhold til den i bilag VI [i forordning nr. 1782/2003 med senere ændringer] omhandlede støtteordning for olivenolie, beregnet og tilpasset efter bilag VII [i forordning nr. 1782/2003 med senere ændringer], i produktionsårene 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002 og 2002/2003«.

7 Desuden har artikel 1, nr. 11, i forordning nr. 864/2004 ændret artikel 44, stk. 2, i forordning nr. 1782/2003 ved at bestemme, at der ved hektar, er berettiget til afkoblet støtte, også forstås arealer med oliventræer, der er plantet inden den 1. maj 1998, undtagen for Cyperns og Maltas vedkommende, eller nye oliventræer, som erstatter eksisterende oliventræer, eller oliventræer, der er omfattet af godkendte planteordninger og er registreret i et geografisk informationssystem.

Retsforhandlingerne og parternes påstande

8 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 22. juli 2004 har sagsøgerne anlagt nærværende sag.

9 Sagsøgeren i sag T-295/04, Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén (ASAJA) er en landbrugsorganisation, som ifølge sine vedtægter er oprettet for at repræsentere, administrere og varetage sine medlemmers erhvervsinteresser i provinsen Jaén (Spanien).

10 Sagsøgerne i sagerne T-296/04 og T-297/04 er olivenolieproducenter, der har modtaget støtte i denne sektor for produktionsårene 1999/2000, 2000/2001 og 2001/2002.

11 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 29. oktober 2004 i sag T-295/04 og den 29. november 2004 i sagerne T-296/04 og T-297/04 har Rådet rejst formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement.

12 Kommissionen har ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 15. november 2004 fremsat begæring om at intervenere i hver af de pågældende sager.

13 Den 10. januar 2005 har sagsøgerne fremsat deres bemærkninger om Rådets formalitetsindsigelser.

14 Ved kendelse af 6. juni 2005 er sagerne T-295/04, T-296/04 og T-297/04 i henhold til procesreglementets artikel 50 og efter at parterne er blevet hørt, blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelse, fordi de har forbindelse med hinanden eller angår samme genstand.

15 Under sagen har sagsøgerne nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede bestemmelse annulleres.

— Afgørelsen vedrørende sagens omkostninger udsættes.

16 I forbindelse med sine formalitetsindsigelser har Rådet nedlagt følgende påstande:

— Sagerne afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagernes omkostninger.

17 I forbindelse med deres bemærkninger om formalitetsindsigelserne har sagsøgerne nedlagt følgende påstande:

— De af Rådet fremførte formalitetsindsigelser tages ikke til følge.

— Rådets tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige omstændigheder

Parternes argumenter

18 Rådet har anført, at sagerne må afvises, fordi sagsøgerne ikke er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse.

19 I denne forbindelse har Rådet henvist til, at en fysisk eller juridisk person kun kan anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af en generel normativ retsakt, såfremt den pågældende rammes af den nævnte retsakt pga. visse egenskaber, som er særlige for ham, pga. en faktisk situation, de adskiller ham fra alle andre og derfor individualiserer ham på lignende måde som en adressat for en beslutning (Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 36 og 37).

20 Sagsøgerne har her overfor anført, at de har søgsmålskompetence, og følgelig at deres søgsmål kan antages til realitetsbehandling.

21 I denne forbindelse har de først bestridt, at den anfægtede beslutning er generel, og har gjort gældende, at der i virkeligheden er tale om en serie individuelle beslutninger.

22 De har således anført, at den anfægtede bestemmelses eneste funktion er at fastsætte de referencebeløb, der anvendes ved beregning af støtten i olivenoliesektoren. Følgelig har denne bestemmelse som øjeblikkelig og direkte virkning at underrette enhver producent, dels om de nøjagtige beløb, som han har ret til for

referenceproduktionsårene 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002 og 2002/2003, og dels — på grundlag af gennemsnittet over fire år af de samlede betalinger, som er blevet tildelt ham i løbet af de nævnte referenceproduktionsår — om det endelige støttebeløb, som han er berettiget til.

23 Desuden har den anfægtede bestemmelse ifølge sagsøgerne kun »direkte« retsvirkninger for en særlig kategori af retssubjekter, nemlig de landmænd, der har produceret olivenolie i de nævnte produktionsår.

24 Sagsøgerne mener derfor, at de er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse (Domstolens dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 13; af 31.5.2001, sag C-41/99 P, Sadam Zuccherifici m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 4239, præmis 27, og af 22.11.2001, sag C-452/98, Nederlandse Antillen mod Rådet, Sml. I, s. 8973, præmis 60).

25 De har navnlig anført, at de har individuelle egenskaber, som er særlige for dem, da de har produceret olivenolie i løbet af referenceperioden, og derfor hører til den kreds af retssubjekter, der sigtes til med den anfægtede bestemmelse.

26 I øvrigt har sagsøgerne påberåbt sig et økonomisk tab som følge af, at produktionsåret 1999/2000 blev indført som grundlag for beregningen af støtten i sektoren for olivenolie.

Rettens bemærkninger

27 Procesreglementets artikel 114 bestemmer, at hvis en part ønsker det, tager retten stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge samme artikel stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I dette tilfælde finder Retten, at en gennemgang af sagens akter giver den tilstrækkelig oplysninger, og beslutter, at der træffes afgørelse om begæringen uden at indlede den mundtlige forhandling.

28 Artikel 230, stk. 4, EF bestemmer, at »enhver fysisk eller juridisk person kan [...] indbringe klager over beslutninger, der retter sig til ham, samt over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en person, dog berører ham umiddelbart og individuelt«.

29 Ifølge fast retspraksis har artikel 230, stk. 4, EF, som giver private ret til at anfægte enhver beslutning, der, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, dog berører dem umiddelbart og individuelt, især til formål at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en privat fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, og således at præcisere, at valget af form ikke kan ændre en retsakts karakter (Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79 og 790/79, Calpak og Società emiliana lavarazione frutta mod Kommissionen, Sml. s. 1949, præmis 7; Rettens kendelse af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 50, og af 23.11.1999, sag T-173/98, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. II, s. 3357, præmis 34).

30 I det foreliggende tilfælde har sagsøgerne anført, at det er tvivlsomt, om den anfægtede bestemmelse har forordningskarakter, og har gjort gældende, at den må anses for at være en række individuelle beslutninger. Der skal derfor først tages stilling til karakteren af artikel 1, nr. 7, i forordning nr. 864/2004.

31 Det fremgår imidlertid ligeledes af fast retspraksis, at kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning skal bero på, om den omhandlede retsakt almengyldig eller ej (Domstolens dom af 14.12.1962, forenede sager 16/62 og 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 359, org.ref.: Rec. s. 901, på s. 918; af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, præmis 19, og Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28). En retsakt er således almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektiv beskrivende situationer og har retsvirkninger for en abstrakt omhandlet personkreds (jf. Domstolens dom af 21.11.1989, sag C-244/88, Usines coopératives de déshydratation du Vexin m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3811, præmis 13, og sag Sadam Zucceherifici m.fl. mod Rådet, præmis 24; Rettens kendelse af 2.4.2004, sag T-231/02, Gonnelli og AIFO mod Kommissionen, Sml. II, s. 1051, præmis 29 og den deri retspraksis).

32 I det foreliggende tilfælde finder Retten at den anfægtede bestemmelse er en almengyldig retsakt og derfor ikke kan anses for en række individuelle beslutninger.

33 I denne forbindelse bemærkes, at den anfægtede beslutning opregner kriterierne for beregning af støtten for olivenolie inden for rammerne af forordning nr. 1782/2003 (jf. præmis 6 ovenfor).

34 Det må nødvendigvis fastslås, at disse kriterier er opregnet i generelle og abstrakte vendinger. Beregningsmåden for referencebeløbene og for støttebeløbet er nemlig fastsat uden på nogen måde at tage hensyn til den særlige situation for hver enkelt olivenolieproducent, der er berørt af den anfægtede bestemmelse, men under anvendelse af objektive og almene kriterier.

35 Den anfægtede bestemmelse finder således anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger over for personkredse, der er defineret generelt og

abstrakt. I denne forbindelse bemærkes, at bestemmelserne i en retsakt må anses for at finde anvendelse på objektivt bestemte situationer, når anvendelsen sker på grundlag af objektive faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i retsakten i relation til dens formål (kendelsen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 40).

36 I det foreliggende tilfælde berøres sagsøgerne af den anfægtede beslutning netop på grundlag af en objektiv faktisk omstændighed, nemlig den omstændighed, at de har produceret olivenolie i løbet af referenceperioden og har modtaget støtte i henhold til én af de støtteordninger, der var fastsat i den tidligere lovgivning. Denne situation er fastlagt i relation til selve formålet med den forordning, der indeholder den anfægtede bestemmelse, nemlig indførelse af en ny støtteordning for olivenolie.

37 Desuden mister den anfægtede bestemmelse ikke sin generelle rækkevidde, fordi den muligvis ved at stille som betingelse, at olivenolien fremstilles i plantager, som allerede fandtes, inden bestemmelsen blev vedtaget og trådte i kraft, indebærer en begrænsning af det antal erhvervsdrivende, som kan få udbetalt visse former for støtte, når det er ubestridt, at den anfægtede bestemmelse gælder for alle de berørte erhvervsdrivende, som befinder sig i samme faktiske eller retlig situation, og når denne er fastlagt objektivt (jf. hertil kendelsen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 39). Sagsøgerne har ført bevis for, at noget andet gælder for anvendelsen af den anfægtede bestemmelse.

38 Sagsøgernes argument, som har til formål at rejse tvivl om den anfægtede bestemmelses almengyldighed, og som udledes af, at denne kun angår en bestemt gruppe landmænd, nemlig dem, der har produceret olivenolie i løbet af referenceperioden og har modtaget støtte i henhold til en af de støtteordninger, der var fastsat i den tidligere lovgivning, kan derfor ikke tiltrædes. Sagsøgerne berøres nemlig uden forskel af den anfægtede beslutning på grundlag af rent objektive og abstrakte omstændigheder.

39 Følgelig er den anfægtede bestemmelse en retsakt, der har karakter af forordning, og den kan derfor ikke anses for at være en række individuelle beslutninger, der er rettet til sagsøgerne.

40 Dette resultat kan ikke drages i tvivl af, at sagsøgerne har anført, at den anfægtede bestemmelse underretter dem om det endelige støttebeløb, som er tildelt dem individuelt.

41 Domstolen og Retten har anset en retsakt for en række individuelle beslutninger i tilfælde, der adskiller sig væsentligt fra det foreliggende tilfælde. En anfægtet retsakt, der er udstedt i form af en almengyldig retsakt, anses således for at være en række individuelle beslutninger, når den er udstedt for at besvare individuelle ansøgninger, således at den anfægtede retsakt påvirker den enkelte ansøgers retsstilling (Domstolens dom af 6.11.1990, sag C-354/87, Weddel mod Kommissionen, Sml. I, s. 3847, præmis 20-23, og af 13.5.1971, forenede sager 41/70-44/70, International Fruit Company m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 83, org.ref.: Rec. s. 411, præmis 13-22.

42 I de foreliggende sager er den anfægtede bestemmelses formål og retsvirkning ikke at beslutte, om individuelle ansøgninger indgivet af erhvervsdrivende til de nationale myndigheder med henblik på at opnå støtte for olivenolie skal efterkommes. Bestemmelsen er nemlig ikke blevet fastsat med henblik på at nå et specifikt resultat med hensyn til bestemte retssubjekter, men for at drage konsekvenserne af en objektiv situation, nemlig anvendelsen af den nye støtteordning for olivenolie over for producenter af olivenolie i referenceperioden, som har draget fordel af en støtteordning i henhold til en tidligere lovgivning (jf. hertil Domstolens dom af 21.1.1999, sag C-73/97 P, Frankrig mod Comafrica m.fl., Sml. I, s. 185, præmis 34-38; Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 55, og af 12.7.2001, forenede sager T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 og T-225/99, Comafrica og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen, Sml. II, s. 1975, præmis 106).

43 Det følger heraf, at den anfægtede bestemmelse er en almengyldig retsakt.

44 Ikke desto mindre er det gentagne gange blevet fastslået, at den omstændighed, at den anfægtede retsakt efter sin karakter er almengyldig og ikke udgør en beslutning som omhandlet i artikel 249 EF, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at udelukke den mulighed, at en privat kan anlægge sag med påstand om annullation af denne (jf. Domstolens dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19, og af 22.11.2001, sag C-451/98, Antillean Rice Mills mod Rådet, Sml. I, s. 8949, præmis 49, samt kendelsen i sagen Gonnelli og AIFO mod Kommissionen, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

45 Under visse omstændigheder kan nemlig selv en almengyldig retsakt, der finder anvendelse på de erhvervsdrivende i almindelighed, berøre nogle af dem umiddelbart og individuelt (dommene i sagerne Extramet Industrie mod Rådet, præmis 13, og Codorniu mod Rådet, præmis 19; Rådets kendelser af 10.9.2002, sag T-223/01, Japan Tobacco og JT International mod Parlamentet og Rådet, Sml. II, s. 3259, præmis 29, og Gonnelli og AIFO mod Kommissionen, præmis 32).

46 Det er en betingelse herfor, at fysiske eller juridiske personer rammes umiddelbart og individuelt af den pågældende retsakt på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde, som adressaten for en beslutning (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og Rettens kendelse af 12.12.2003, sag C-258/02 P, Bactria mod Kommissionen, Sml. I, s. 15105, præmis 34; kendelsen i sagen Gonnelli og AIFO mod Kommissionen, præmis 35).

47 Såfremt denne betingelse ikke er opfyldt, er ingen fysiske eller juridiske personer under nogen omstændigheder berettiget til at anlægge et annullationssøgsmål (dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 37, og kendelsen i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 26).

48 Det må følgelig undersøges, om sagsøgerne i det foreliggende tilfælde berøres af den anfægtede bestemmelse på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre.

49 Der skal derfor først tages stilling til, om sag T-295/04 kan antages til realitetsbehandling; denne sag er anlagt af ASAJA, en landbrugsbrancheorganisation, der varetager og repræsenterer sine medlemmers interesser.

50 I denne forbindelse bemærkes, at en brancheorganisation, der er oprettet for at varetage og repræsentere sine medlemmers interesser, har søgsmålskompetence i tre typetilfælde, nemlig for det første når en retsforskrift udtrykkeligt indrømmer den en række processuelle rettigheder, for det andet når den selv er individualiseret, fordi dens egne interesser som sammenslutning er berørt, navnlig fordi dens forhandlerposition er blevet berøvet den ved den retsakt, som påstås annulleret, og for det tredje når den repræsenterer interesser hos virksomheder, som selv har søgsmålskompetence (Rettens kendelser i sagen Federolio mod Kommissionen, præmis 61; af 8.12.1998, sag T-38/98, ANB m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 4191, præmis 25; Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 47, og af 10.12.2004, sag T-196/03, EFfCI mod Parlamentet og Rådet, Sml. II, s. 4263, præmis 42).

51 I det foreliggende tilfælde må det nødvendigvis fastslås, at ASAJA ikke kan påberåbe sig nogen af disse tre typetilfælde til støtte for en realitetsbehandling af annullationssøgsmålet.

52 I denne forbindelse konstaterer Retten for det første, at ASAJA ikke har påberåbt sig nogen processuel rettighed, som fællesskabsrettens bestemmelser om den fælles markedsordning for olivenolie indrømmer den.

53 Det samme gælder for det tredje tilfælde, hvor en sag kan anses til realitetsbehandling, da det følger af fast retspraksis, at en sammenslutning, der er oprettet for at fremme en gruppe borgeres kollektive interesser, ikke kan anses for at være individuelt berørt, når disse ikke er det (Domstolens kendelse af 18.12.1997, sag C-409/96 P, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, Sml. I, s. 7531, præmis 45, og Rettens kendelse af 29.4.1999, sag T-78/98, Union provinciale degli agricoltori di Firenze m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1377, præmis 36 og 37).

54 Den sagsøgendes sammenslutning har imidlertid ikke fremført noget bevismateriale, der giver grundlag for at konkludere, at dens medlemmer er ramt af den anfægtede bestemmelse på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre.

55 Med hensyn til det andet tilfælde bemærkes, at der ikke er nogen omstændighed i sagens akter, der giver grundlag for at konkludere, at ASAJA er individualiseret med hensyn til den anfægtede bestemmelse, fordi sammenslutningens forhandlerposition er blevet berørt af den retsakt, som påstås annulleret.

56 Det følger heraf, at ASAJA ikke kan anses for at være individuelt berørt i den betydning, der forudsættes i præmis 50 ovenfor nævnte retspraksis.

57 Hvad for det andet angår spørgsmålet om sagerne T-296/04 og 297/04, som er anlagt af olivenolieproducenter, kan antages til realitetsbehandling, finder Retten, at disse heller ikke er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse.

58 Sagsøgerne i sagerne T-296/04 og 297/04 er nemlig kun berørt af den anfægtede bestemmelse på grund af deres objektive egenskab af olivenolieproducenter i referenceperioden og begunstigede af en af de støtteordninger, der var fastsat i den tidligere lovgivning, på samme grundlag som enhver anden olivenolieproducent, som den anfægtede bestemmelse tager sigte på. Der er følgelig ikke nogen særlig egenskab eller faktisk situation, der adskiller sagsøgerne fra andre erhvervsdrivende, som tilhører den personkreds, som den anfægtede bestemmelse tager sigte på.

59 I denne forbindelse bemærkes, som Rådet har gjort gældende i sine formalitetsindsigelser, at den anfægtede bestemmelse, som fastsætter kriterierne for beregningen af støtten for olivenolie, gælder uden forskel for alle de berørte producenter uafhængigt af den mængde, som de faktisk har produceret, endog uafhængigt af, om de i det hele taget har produceret nogen mængde, i referenceperioden.

60 Desuden bemærkes, at det fremgår af retspraksis, at den omstændighed, at en generel retsakt har forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, som den finder anvendelse på, ikke kan føre til, at de adskilles fra alle andre berørte erhvervsdrivende, såfremt den finder anvendelse på en objektiv bestemt situation (jf.

dommen i sagen ACAV m.fl. mod Rådet, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis). Selv hvis den i det foreliggende tilfælde anfægtede bestemmelse kan have virkninger, der er forskellige alt efter den berørte olivenolieproducent, kan denne omstændighed ikke være tilstrækkelig til at godtgøre, at sagsøgerne har særlige egenskaber eller befinder sig i en faktisk situation, som adskiller dem fra andre producenter.

61 For fuldstændighedens skyld bemærkes, at selv hvis det antages, at sagsøgerne i henhold til den anfægtede bestemmelse ikke længere er berettiget til den pågældende støtte for olivenolie, kan de ikke være individuelt berørt af denne bestemmelse. Den omstændighed, at nogle erhvervsdrivende berøres økonomisk i højere grad af en retsakt end andre erhvervsdrivende i samme sektor, er nemlig ikke tilstrækkelig til, at de kan anses for at være individuelt berørt af denne retsakt (kendelser af 15.9.1999, sag T-11/99, Van Parys m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2653, præmis 50 og 51 og i sagen Gonnelli og AIFO mod Kommissionen, præmis 45).

62 Selv om det desuden skulle vise sig, at de ikke var støtteberettigede, står det dog fast, at den anfægtede bestemmelse havde lignende konsekvenser for de øvrige olivenolieproducenter, som den tog sigte på (jf. hertil Domstolens dom af 10.4.2003, sag C-142/00 P, Kommissionen mod Nederlandse Antillen, Sml. I, s. 3483, præmis 77).

63 Det følger af de foregående betragtninger, at sagsøgerne i sagerne T-296/04 og T-297/04 ikke er individuelt berørt af den anfægtede beslutning.

64 Dette resultat kan ikke afsvækkes af, at sagsøgerne i de pågældende tre sager har gjort gældende, at de har lidt et tab som følge af de kriterier, der nævnes i den anfægtede bestemmelse for beregningen af støtten for olivenolie.

65 I denne forbindelse må det fastslås, at dette argument henhører under sagens realitet og ikke under dens formalitet.

66 Til overflod bemærkes, at selv hvis dette argument skulle vise sig at være korrekt, finder Retten, at sagsøgerne lider et eventuelt tab på samme måde som enhver producent af olivenolie, som den anfægtede bestemmelse sigter til. Sagsøgerne har nemlig ikke ført bevis for omstændigheder, der giver grundlag for at konkludere, at det angivelige tab kan individualisere dem i forhold til enhver anden person, som den anfægtede bestemmelse sigter til (jf. hertil kendelsen i sagen Gonnelli og AIFO mod Kommissionen, præmis 43-45).

67 I betragtning af det foregående, og da sagsøgerne ikke har opfyldt den ene af de betingelser for sagens antagelse til realitetsbehandling, der stilles i artikel 230 EF, er det ikke nødvendigt at undersøge, om de er umiddelbart berørt af den anvendte bestemmelse.

68 Sagerne T-295/04, T-296/04 og T-297/04 må således afvises uden at det er fornødent at træffe afgørelse om Kommissionens begæring om intervention (jf. hertil Domstolens dom af 5.7.2001, sag C-341/00 P, Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5263, præmis 35-37).

Sagsomkostningerne

69 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagerne, tilpligtes de at betale sagsomkostningerne, herunder Rådets omkostninger i overensstemmelse med dettes påstand.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagerne afvises.

2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.

3) Det er ikke fornødent at træffe afgørelse om Kommissionens begæring om intervention.

Således bestemt i Luxembourg den 8. september 2005.

H. Jung — Justitssekretær

M. Jaeger — Afdelingsformand